

ת"ד 10366/12/15 - מדינת ישראל נגד אוריאן אולין דמארי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 10366-12-15 פברואר 21 2017

ת"ד 10366-12-15 מדינת ישראל נ' דמארי

לפני כבוד השופט ענת יהב
בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אוריאן אולין דמארי - ע"י ב"כ עו"ז
רפאלוב

גזר דין

בתאריך 17.11.16 ולאחר ניהול הוכחות, הורשעה הנאשםת בעבירות של נהוגה בקלות ראש ובלא תשומת לב לדרך, באופן שנכנסה לצומת, לא צייתה להוראת התמרור 301, המורה לה לחתך זכות קדימה לרכב החוצה בצומת, כאשר באותה העת רכב מר ארנסט גבריאל - רוכב אופנו וגרמה להתנגשות בין שני כלי הרכב, כאשר הרוכב נחלץ וכך אף האופנו, (עבירה בגיןוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה- סמל סעיף 4465 ועבירה בגיןוד לסעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38(2) לפકודת בתעבורה- סמלי סעיף 2011 ו- 2029 בהתאם).

אף על פי אירוע תאוני זה, עזבה הנאשםת את המקום ללא שמסרה פרטים מזהים ללא דיוק למשטרת על קרונות התאונה (עבירות בגיןוד לתקנות 144(1) ביחד עם סעיף 38(1)- סמלי סעיף 3004 ו- 2008 בהתאם, ועבירות לפי תקנה 144(3) ביחד עם סעיף 38(1)- סמלי סעיף 3006 ו- 2008 בהתאם).

בתאריך 19.1.17 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים:

המאשימה:

מדגישה את העובדה שבתיק נוהלו הוכחות וכי הנאשםת לא נטלה אחריות על מעשה - כך שנ��ודה זו אינה עומדת לזכותה בעת מתן גזר דין.

מן פניה לכך שהינה בעלת רישיון נהיגה משנת 2011 ולחובתה 4 הרשעות קודמות.

המאשימה מדגישה, כי אף על פי שפגעה ברוכב האופנו וראתה זאת, לא עצרה אלא המשיכה בנסיעה וברחה מן המקום.

המאשימה טוענת שמתחם העונש בשתי עבירות גם יחד הינו בין 6 חודשים ועד 12 חודשים פסילה, כאשר מבקשת את הרף התיכון במתחם לו טוענת, דהיינו 6 חודשים פסילה ורכיבים נוספים של פסילה על תנאי וקנס אשר יՐתיעו את הנאשםת.

המאשימה לא הגישה פסיקה לביסוס בקשה והמתחם לו עתרה.

טיעוני ההגנה:

עמוד 1

ההגנה מפנה לכך שתהיתם מהרשעותיה של הנואשת הן כહולכת רgel ולא כנהגת ומכאן שמדובר בנהגת זהירה וב"כ הנואשת מבקש לראות באירוע זה כאירוע חריג ונקיודתי, כך שאין אירוע זה מאפיין אותה.

עוד מפנה להכרעת הדין שם נקבע כי מדובר לא בהתגשות עם רוכב האופנוו, אלא סוג של "הצלפה - נגעה".

אומר שהנאשת טעה לחשוב שאף אחד לא נפגע, כמו כן, מפנה לסוג החבלה ולנזק לאופנוו שהינם ברף התחthon. בנוסף מצין את התנהגות רוכב האופנוו, אשר קיליל וצרה, כאשר היה בכך כדי לנמק את עובדת אי עצירתה, או לפחות לעמוד לזכותה לקולא.

הסגור מבקש להסתפק בפסילה על תנאי וקנס נמוך בהיות הנואשת נכה 75% המקבלת קצבת נכות.

ההגנה הגיעה פסקה וביקשה להסתפק בענישה הצופה פנוי עתיד.

הנאשת טענה לטובתה, שלא ידעה שהיתה תאונה ולא חשבה בכך, אחרת הייתה יצאת ונונתת את פרטיה. עוד ביקשה, שלא לשול את רישיונה שכדי להוציאו ממשך רב מצדיה.

דין והכרעה:

תיקון 313 לחוק העונשין בדבר **"הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה"**, קובע מעמד בכורה לעקרון ההליםמה (גמול).

לצורך כך, יש לקבוע מהו מתחם הענישה אשר נוטל בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, הערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה בו ומידיות הענישה הנהוגה בinati המשפט (סעיפים 40 א', 40 ב' ו- 40 ג'(א) לחוק העונשין).

נסיבות ביצוע העבירה

כפי שנקבעו בהכרעת הדין אין מהחמורות, שכן הנואשת עצמה בKO העיצה של תמרור העצור, אשר היה מוצב עם כיוון נהיגתה, אף קיבלה אישור מנהג האוטובוס אשר היה בנתיב החוצה הקרוב אליה לצאת אל תוך הצומת, אולם לא בדקה את מצב הנתיב השמאלי אשר רחוק ממנה. שם אירעה ההתגשות ורוכב האופנוו נפל מרכבו.

כמו כן, צודק ב"כ הנואשת כשהוא מפנה לסוג המגע שהוא בין כלי הרכב של הנואשת ורוכב הקטנוו המדובר בנסיבות - צליפה ולא פגעה ממש, אולם די היה בכך על מנת לגרום לערערו יציבותו של הקטנוו ונפילתו של הרוכב מעליו.

עדין פגעת הרוכב הייתה קלה ומצויה ברף הנמוך. לנסיבות אלו יש להוסיף את התנהגות הנואשת העובר לתאונת שפונטה מן המקום ולא עצרה למסור את פרטיה או לברר את מצב הנפגע, אף על פי **שהיא עלייה להבין** כי הינה מעורבת בתאונת.

הערך החברתי אשר נפגע

הערך שנפגע הינו שלום הציבור, שלמות גופו ואף שמירת רכשו, במקרה זה אכן נפגע רוכב הקטנוו, שנפל בעלו, אולם מדובר בחבלה ברף הנמוך שלו.

לעוני עזיבת המקום ללא שמסירה את פרטיה, המדובר בערך חברתי אשר מטרתו הינה כפולה, האחת- לברר את פרטי התאונת באופן המיטבי, והשנייה- היא מתן עזרה באופן מיידי אם אכן יש צורך בכך.

במקרה זה הנואשת שמעה "בום חזק", ראתה שרוכב הקטנוו עמד על רגליו ואף צעק לעברה וקיליל אותה, כך שהיא ברור שמדובר בפגיעה קלה, אולם כפי שקבעתי, חובה הינה לעצור ולברר את המצב לאשרו ולמסור את פרטייה- כך שאני קובעת כי הפגיעה בערכיהם המוגנים הללו הוי ברף הנמוך שלהם.

מדייניות העונשה:

החוק קבע פסילת מינימום של 3 חודשים למי אשר הורשע בעבירות מן התוספת הראשונה ו/או למי שהורשע בעבירה מן התוספת השנייה אשר גרמה לתאונת דרכים.

במקרה זה, הנאשם הורשע בסעיפים 38(2) ו- 38(1) לפקודת התעבורה, כך שצדין של העבירות קיימת סנקציה של פסילת מינימום ל- 3 חודשים, אלא אם קיימים טעמי מיוחדים בהם בית המשפט יתחשב ויטה להקל ולהפחית מכך.

פסילת המינימום כשלעצמה מבטאת את רמת העונשה אשר החוק מכוון אליו כenza אשר ראוי להטיל במקרים כאלה.

תד 13007/08 מד"י נ' יומ טוב- הנאשם הורשע בעבירות של אי עצירת רכבו ואי מסירת פרטיהם בהתאם לתאונת דרכם בה נגרם נזק גופו- בית המשפט השית עונש של פסילה בת 3 חודשים, קנס ופסילה על תנאי. במקרה זה מדובר היה בהסדר טיעון, נוכח העובדה שהנאשם שהה בחו"ל.

תד 11-01-166 מד"י נ' ניג'ס- הנאשם הורשע בפגיעה בהולך רגל במעבר חציה, אף על פי כן, המשיך בדרכו ורק בחזרה עצר ומסר לשוטרים כי היה עד לתאונת- בית המשפט גזר עונש של 6 חודשים פסילה, ורכיבים נוספים.

לאור החקיקה והפסיקת אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם בעבירות אלו שבנה הורשעה הנאשם הוא בין 3 חודשים ועד 10 חודשים פסילה.

נסיבות אשר איןן הקשורות לעבירה:

הנאשם נוהגת משנת 2011, כאשר לחובתה 4 הרשותות, מתוכן 2 הרשותות כהולכת רגל.
לנאשם נסיבות בריאותיות כפי שפירטה ההגנה.

העונש ראוי לנאשםת

אף על פי שנסיבות ביצוע העבירות אינן מצוי ברגע הגבולה, לא ניתן להタルם מן החומרה שלהן בהתקיימן בלבד, ובעיקר לאור הסתגלותה של הנאשם מקום האירוע, ומכיון שלא מצאתי כי יש חריגים המצדיקים חריגה ממתחם העונשה (סעיף 40ד' לחוק העונשין), הרי שהעונשה צריכה להימצא במתחם אותו קבועתי.

אתה שפירושו עונש התא לעולם עונשה אינדיידואלית ולא מכאנית, תוך שיקול נסיבותיה האישיות של הנאשםת (לענין זהה, ראה ע"פ 5106/99abo ניג'מה נ' מד"י).

לאור כל זאת, ובشكلו העובדה כי הנאשם לא הודהה ואף על פי שזו זכותה לעשות כן, הרי שהודאה אינה עומדת לזכותה כשייקול לכולו, העבירות שבנה הורשעה, נסיבות ביצוע העבירה, החבלה הקללה בה ונחבל רוכב הקטנו
ונסיבותיה האישיות, אני גוזרת עלייה את העונשים הבאים:

1. קנס בסך של 1500 ל"נ, הקנס ישולם ב- 10 תשלוםchs חודשיים שווים ורצופים החל מיום 21.3.17.
2. פסילה בפועל של 4 חודשים, הפסילה תחל לא יואר מיום 1.4.17.

על הנאשם להפקיד את רישיונה עד למועד זה במציאות בית המשפט.

לא יופקד הרישוי, תהא הנאשם פסולה מלנהוג, אך הפסילה לא תימנה.

.3. פסילה של 4 חודשים וזאת על תנאי לשלווש שנים מהיים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה שבט תשע"ז, 21 פברואר 2017, במעמד הנוכחים ובהעדר הנאשמת (לבקשת ב"כ).